

selv her fra Folkethingets Side søger at undgaa enhverfømhøjest Forholdsregel, som kunde virke til at slappe dette Baand, da vil denne Opgave efter min Overbevisning blive saa vanskeligt ligeoverfor Forstærkningen med dens høist mangelfulde Kadres og dens Bestanddele i det Hele, at Indkaldelsen vil føre til et uheldigt Resultat. Jeg tænker her ikke alene paa, hvad jeg ifjor henviste til, nemlig at disse Kadres ville være høist mangelfulde, selv om de bleve fuldtallige efter Planen, men jeg kan heller ikke lade være ude af Betragtning, hvem det er, Foranstaltningen gjælder. Jeg er mig fuldt bevidst, at der i Forstærkningen saavel blandt Mandskabet som blandt Befalingsmændene findes nogle af vore bedste Feltsofdatere, men ganske vist findes der ogsaa mange, som ingenkunde ville tage sig heldigt ud under Dvælse i Fredstid. (En Stemme: Men i Krigstid?) Jeg skal forbeholde mig strax at svare paa denne Bemærkning. Dette har været det Hensyn, der som sagt har været det afgjørende for mig, medens jeg som bemærket ikke i og for sig er nogen Modstander af Forstærkningen som Institution. Jeg tror og ønsker endog, at den efter Hærløvens Revision maa blive staaende, ialfald i det Væsentlige, i den Skikkelse, den nu har, om end nogen Ændring ogsaa der kan gjenføres. Saaledes som Forholdet nu befindes at være, er den en Beholdning — om jeg saa maa kalde det — af vaabenøvet ældre Mandskab, hvem der er anvist Førere, som ganske vist ikke ere fuldstændige, men som dog vil kunne føre dem til den Brug, der efter min Overbevisning er den eneste, hvortil Forstærkningen maa anvendes, og hvortil vi kunne vente, at den vil kunne gjøre nogen væsentlig Tjeneste. Jeg tror ikke, at vi i disse Afdelinger maa vente at have egenlige Feltbatailloner, som kunne rykke ud ved Siden af de andre; men jeg tror, at de ville kunne gjøre Tjeneste i 2den Linie som Besætningsstropper. De ere ikke meget bevægelige, men sæt dem i Skandser, som jeg haaber, vi til den Tid ville have, sæt dem i de meget omtalte Søforter, og jeg er overbevist om, at disse Mænd ikke ville fordre større Sikkerhed end den, Bolde og Mure kunne give dem, og de ville staa der i den fikre

Følelse af, at ogsaa de ville være med til at forsvare deres Fædreland. Naar man derimod venter sig noget Uderligere af disse Afdelinger, tror jeg, man vil blive stuffet. Den Styrke, som er Forstærkningen egen, er den Erkjendelse, som man kan vente hos ældre Mænd; af det Nødvendighedskrav, der gjør sig gjældende, hvor der er Tale om Fædrelandets Forsvar. Det er imidlertid en Erkjendelse, som er tilstede i Krigstid, men den er ikke tilstede i Fredstid. — Der er endnu et Hensyn gjort gjældende, idet der fra forskjellige Sider er kommet Ytringer om, at vi særlig maatte lægge Vægt paa Forstærkningens Uddannelse, Indøvelse og Organisation, fordi den skulde danne Grundlaget for vor fremtidige Væbning; den skulde blive en saadan Bestanddel af Hæren, at vi i den skulde se et Billede af den Væbning, som vi efterhaanden arbeide hen til. Jeg tror nu, at dette er den alleruheldigste Tanke, man kan have i denne Retning. Ser man i Forstærkningen, dens Indkaldelse, dens Dvælse og dens Organisation et Forbillede paa Fremtidens Folkevæbning eller Almenvæbning, som det er kaldet, tror jeg, at vi vilde faa et meget uheldigt Billede, et meget uheldigt Exempel, et Præcedens, der vilde virke affrækkende istedetfor tillokkende. Jeg frygter for, at vi ved en saadan Forestilling — ja, jeg vil nødig bruge et haanende Udtryk, da ethvert saadant kan komme til at virke skadeligt — men jeg frygter for, at en saadan Indkaldelse kunde føre til et lille Ugenavn paa Forstærkningen, som jeg er overbevist om vilde virke mere til Skade, end en Indkaldelse paa 15 Dage nogensinde vilde kunne komme til at virke til Gavn. Den Tanke, som jeg og flere med mig have om vor fremtidige Væbning, er ganske vist den, at vi maa og skulle komme videre ind paa den Udvikling, som Hærløven har ført os et Stykke paa Vej til, nemlig Folkevæbningen, efterhaanden som vi kunne faa et bedre og klarere Syn paa den. Vor nuværende Væbnings Svaghed er efter mit Syn paa den i det Hele den, at den hverken er det Eine eller det Andet, at den hverken er Fugl eller Fisk, som Ordet hedder, idet der i Grunden ikke er mere eller i alt Fald kun meget lidt tilbage